

Despărțire

Radu Stanca

Ne-ar trebui o mie de ani să reclădim
Ce-am sfârșămat aseară cu despărțirea noastră
Și nici atunci nu-i sigur c-am mai putea să fim
Eu creanga ta de aur, tu frunza mea albastră.

O umbră o să stee mereu între noi doi,
Noi care-am fost pe vremuri lipiți ca două palme
Pe pieptul unei moarte, și veșnic între noi
Vor crește neguri numai în aparență calme.

Cuvântul de-altădată nu-l vom mai folosi,
Tăcerea fără seamăn de-atunci n-o vom mai tace.
Vom sta mereu ca zeii deasupra și vom fi
Cu mâinile pe scuturi severi și plini de pace.

Trști, vom cunoaște ceasul ,nu după dezmiardări
Ci întrebând în stânga și-n dreapta trecătorii,
Mai morți ca morții, singuri și fără remușcări,
Ne vom ciocni în cosmos doar uneori ca norii.

Săruturile noastre cu flăcările lor
N-o să mai incendieze pădurile albastre
Iar sufletele noastre, zburând încetișor,
N-o să se mai înalțe căzând mereu spre astre.

Ca niște ghimpi vom scoate treptat din amândoi
Aducerile-aminte și vom privi la chipul
Iubirii care cade șovăitor în noi
Cum dintr-un țărm de stâncă-ntr-un golf adânc nisipul.

Dar liniștea de-atuncea n-o vom mai regăsi,
Și singuri vom petrece cele din urmă clipe
În timp ce pescărușul iubirii va muri
Bătând încă o dată din largile-i aripe...